

Het kamermeisje

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Nita Prose

Het kamermeisje

Vertaald uit het Engels
door Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5424 3

© 2022 Nita Prose Inc.

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos
uitgevers, Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *The Maid*

Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books,
an imprint of Random House,

a division of Penguin Random House LLC, New York.

Omslagontwerp bij Barbara op basis van het ontwerp van

Andrew Davis © HarperCollinsPublishers 2022

Omslagillustratie © Gail Armstrong/Illustration X

Foto auteur © Dahlia Katz

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Jackie

Proloog

Ik ben uw kamermeisje. Ik ben degene die uw hotelkamer schoonmaakt, die als een schim binnenkomt terwijl u de hele dag buiten in de stad flaneert, zonder zorgen over hoe u de boel hebt achtergelaten, de puinhoop, of wat ik daar misschien te zien krijg als u bent vertrokken.

Ik ben degene die uw prullenmand leegt en alle bonnetjes weggooit waarvan u niet wilt dat iemand die ontdekt. Ik ben degene die uw lakens verschoont, die kan zien of u in het bed hebt geslapen en of u alleen was of niet. Ik ben degene die uw schoenen netjes bij de deur zet, uw kussensloop verwisselt en de haren erop ziet. Van u? Waarschijnlijk niet. Ik ben degene die schoonmaakt als u te veel hebt gedronken en op de toiletbril hebt gedruppeld, of erger.

Als ik klaar ben met mijn werk, laat ik de kamer smetteloos achter. Uw bed is onberispelijk opgemaakt, met vier opgeschudde kussens, alsof er nooit iemand in heeft gelegen. Het stof en het vuil dat u achterliet is de vergetelheid in gestofzuigd. Uw opgewreven spiegel weerkaatst onschuldig uw gezicht. Het is alsof u hier nooit bent geweest. Het is alsof al uw vuiligheid, al uw leugens en bedriegerij zijn uitgewist.

Ik ben uw kamermeisje. Ik weet zoveel van u. Maar als het erop aankomt, wat weet u dan van mij?

MAANDAG

I

Ik ben een van de kamermeisjes van het Regency Grand Hotel en mijn naam is Molly. Molly, zo heeft mijn moeder me ooit genoemd, de moeder die me zo lang geleden in de steek liet dat ik me haar niet herinner. Ik ken alleen een paar foto's van haar, en de verhalen die oma me over haar heeft verteld. Oma zei dat Molly haar een leuke naam leek voor een meisje, dat het een beeld opriep van appelwangetjes en vlechtjes – die ik, zoals is gebleken, allebei niet heb. Ik heb simpel donker haar, dat ik altijd in een keurige rechte bob laat knippen. Met een scheiding – exact in het midden. En ik kam het glad en steil. Ik heb de dingen graag netjes en eenvoudig.

Ik heb hoge jukbeenderen en een heel lichte huid, waar mensen soms bewonderend over doen – geen idee waarom. Hij is haast zo wit als de lakens die ik afhaal en weer opdek, afhaal en weer opdek, de hele dag lang in de ruim twintig kamers die ik terugbreng in onberispelijke staat voor de geachte gasten van het Regency Grand, een vijfsterrenboetiekhotel dat zichzelf aanprijst als 'verfijnd elegant en voorzien van alle moderne gemakken'.

Ik had van zijn leven niet kunnen bedenken dat ik ooit zo'n voorname functie zou bekleden in zo'n chic hotel. Ik weet wel dat anderen dat anders zien, dat zij vinden dat een kamermeisje iemand is die niets voorstelt. Ik weet wel dat er van iedereen wordt verwacht dat die het liefst dokter of advocaat of een rijke vastgoed-

tycoon wil worden. Maar ik niet. Ik ben zo dankbaar voor mijn baan dat ik mezelf elke dag nog moet knijpen om te controleren of ik niet droom. Echt waar. Vooral nu, zonder oma. Zonder haar is thuis thuis niet meer. Het is alsof alle kleur is weggesijpeld uit het appartement waarin we samen woonden. Maar zodra ik het Regency Grand binnenstap, is de wereld weer vervuld van kleur.

Wanneer ik mijn hand op de glimmende, koperen leuning leg en op de donkerrode looper stap van de trap die naar het majestueuze bordes leidt, ben ik Alice die Wonderland binnengaat. Ik duw tegen de glanzende draaideur en zie mijn ware zelf weerspiegeld in het glas – mijn donkere haar en lichte huid zijn alomtegenwoordig, maar er verschijnt een blosje op mijn wangen, nu mijn *raison d'être* opnieuw is hersteld.

Wanneer ik binnen ben, blijf ik meestal even staan om de grandeur van de lobby in me op te nemen. De glans gaat er nooit vanaf: het is een beeld dat nooit saai of stoffig wordt, nooit dof, dat nooit verbleekt. Het is, gelukkig, elke dag exact hetzelfde. Links de receptie en de conciërge, met de balie van donkerblauw lavaglas en de receptionisten in keurig zwart-wit als pinguïns erachter. En dan natuurlijk de ruime lobby zelf, in de vorm van een hoefijzer, met prachtige, smetteloos witte, Italiaans marmeren vloeren, waar het oog als vanzelf naar boven wordt getrokken, naar de gaanderij op de tweede verdieping. Zowel de imposante trap als de gaanderij is voorzien van weelderige, glanzende art-deco balustrades; slangen die omhoog kronkelen naar goudkleurige knoppen, vastgeklemd tussen hun koperen kaken. Vaak staan er gasten met hun handen op de balustrade te genieten van het glorieuze uitzicht onder hen – bagagejongens die kriskras door de lobby lopen en koffers met zich meedragen, gasten in de comfortabele fauteuils en paartjes die, dicht naast elkaar, op de groene tweezitbankjes zitten, waar hun gefluisterde geheimen door het dikke fluweelachtige pluche worden geabsorbeerd.

Maar wat ik misschien nog het plezierigst vind als ik in de lobby

sta, is de verrukkelijke geur die er hangt en die ik aan het begin van elke dienst inadem: een melange van luxueuze damesparfums, de donkere muskusgeur van de leren armstoelen en de kruidige frisheid van de citroenwas waarmee de marmeren vloer twee keer per dag wordt geboend. Het is de kenmerkende geur van levendigheid. De geur van het leven zelf.

Elke dag als ik op mijn werk aankom in het Regency Grand voel ik dat ik opleef, dat ik deel uitmaak van de wereld, van het mooie, van de kleur. Ik ben deel van het design, van de inrichting, een helder, uniek plekje dat deel uitmaakt van de entourage. Oma zei altijd: 'Als je houdt van je werk, dan werk je geen dag in je leven.' En ze heeft gelijk. Elke dag die ik aan het werk ben is een dag waarvan ik geniet. Ik ben geboren voor dit werk. Ik hou van schoonmaken, ik hou van mijn schoonmaakkarretje en ik hou van mijn uniform.

Er niets zo mooi als een goedgevuld schoonmaakkarretje vroeg in de ochtend. Naar mijn bescheiden mening is het een overvloedige uitstalling van weelde en schoonheid. De knisperende, verfijnde, ingepakte zeepjes die naar oranjebloesem ruiken, de rechthoekige tissuedozen, de kleine Crabtree & Evelyn-shampoo-flesjes, de rollen toiletpapier in hun hygiënische wikkels, de witte gebleekte handdoeken in drie formaten – bad-, hand- en wasdoekje – en de stapels kledjes voor het thee- en koffiedienblad. En als laatste natuurlijk de schoonmaakspullen, inclusief een plumeau, naar citroen ruikende meubelwas, licht geparfumeerde hygiënische afvalzakjes en een imponerende reeks flessen en spuitbussen met sprays en desinfecterende middelen, allemaal in een rijtje en klaar om elk vlekje te lijf te gaan, of het nu koffiekringen, braaksel of zelfs bloedvlekken zijn. Een goedgevuld huishoudkarretje is een schoonmaakwonder op wielen. En zoals ik al zei: het is prachtig.

En mijn uniform. Als ik moest kiezen tussen mijn uniform en mijn karretje, denk ik niet dat ik dat zou kunnen. Mijn uniform is mijn vrijheid. Het is de ultieme onzichtbaarheidsmantel. Het wordt dagelijks gestoomd in de wasserij van het hotel, die in de

donkere gewelven eronder huist, iets verderop in de gang waar ook de huishoudingskleedkamers zijn. Elke dag voor mijn dienst wordt mijn uniform weer smetteloos schoon klaargehangen op de deur van mijn personeelslocker, omhuld door een plastic hoes met een klein post-itje erop geplakt waar mijn naam met zwarte stift op is geschreven. Het is zo'n plezier dat 's ochtends te zien, mijn tweede huid – schoon, gedesinfecteerd, keurig gestreken, geurend naar een mengeling van vers papier, een binnenzwembad en niets. Een nieuw begin. Het is alsof de dag ervoor, en de vele dagen daarvoor, zijn uitgewist.

Mijn uniform – het heeft niets van de voor de hand liggende *Downton Abbey*- of de clichématige Playboymbunnystijl – bestaat uit een verblindend wit, gesteven lang overhemd met daaronder een aansluitende kokerrok – van rekbaar lycra om gemakkelijk te kunnen bukken. Zodra ik het aanheb, voel ik me compleet en heb ik meer zelfvertrouwen, dan weet ik beter wat ik moet zeggen of doen – meestal, in ieder geval. En als ik het aan het einde van de dag weer uittrek, voel ik me naakt en onbeschermd, kwetsbaar.

Het is namelijk zo dat ik sociale situaties vaak lastig vind; het is alsof iedereen een spel met ingewikkelde regels die ze allemaal kennen aan het spelen is, en ik dat voor de eerste keer speel. Ik maak akelig veel fouten tegen de etiquette; ik beledig mensen als ik ze een compliment wil maken, lees lichaamstaal helemaal fout, zeg het verkeerde op het verkeerde moment. Dankzij oma weet ik dat een glimlach niet hoeft te betekenen dat iemand blij is. Soms glimlachen mensen om je uit te lachen. Of ze bedanken je als ze je eigenlijk een klap in je gezicht willen geven. Oma zei altijd dat ik er beter in werd, in het interpreteren van het gedrag van andere mensen – elke dag, lieverd, op elke manier – maar nu, zonder haar, heb ik er grote moeite mee. Vroeger haastte ik me van mijn werk naar huis, gooide de deur van ons appartement open en stelde haar alle vragen die ik de hele dag had opgespaard. 'Ik ben thuis!' riep ik dan. 'Oma, is ketchup echt goed om koper mee te poetsen of moet

ik het gewoon bij zout en azijn houden?’ ‘Is het waar dat sommige mensen thee met room drinken?’ ‘Oma, waarom noemden ze me Rumba vandaag op het werk?’

Maar als ik nu de deur opendoe en iets vraag, hoor ik geen ‘O, Molly, lieverd, ik leg het je wel uit,’ of ‘Laat me eerst een lekkere kop thee voor je zetten en dan hebben we het erover.’ Nu voelt ons gezellige tweekamerappartement leeg en levenloos, als een soort grot. Of een doodskist. Of een graf.

Het komt vast doordat ik het moeilijk vind om uitdrukkingen te begrijpen dat ik de laatste ben die iemand op een feestje zou uitnodigen, hoewel ik echt van feestjes hou. Blijkbaar zijn gesprekken met mij ongemakkelijk en als je gelooft wat er gefluisterd wordt, heb ik geen vriendinnen van mijn eigen leeftijd. Om eerlijk te zijn, is dat honderd procent waar: ik heb geen vriendinnen van mijn eigen leeftijd en ook nauwelijks van een andere leeftijd om precies te zijn.

Maar op het werk, in mijn uniform, val ik niet op. Ik word deel van het hoteldecor, net zoals het zwart-wit gestreepte behang dat in veel kamers op de muren zit. In mijn uniform kan ik, zolang ik mijn mond niet opendoe, iedereen zijn. Als je me op het politiebureau uit de verdachtenrij zou moeten pikken, lukt je dat niet, ook al ben je tien keer op een dag langs me gelopen.

Kortgeleden ben ik vijftientig geworden, een ‘kwarteeuw’ zou mijn oma hebben gezegd, als ze nog iets kon zeggen. Wat ze niet kan omdat ze dood is.

Ja, dood. Waarom zou ik het anders noemen dan het is? Ze is niet ingeslapen, niet vredig heengegaan, niet verdwenen als een briesje over de hei. Ze is gestorven. Dood. Nu ongeveer negen maanden geleden.

De dag na haar dood was een verrukkelijke, zwoele dag en ik ging, net zoals altijd, naar mijn werk. Mr Alexander Snow, de hotelmanager, was verbaasd me te zien. Mr Snow doet me denken aan een uil. Hij heeft een bril met een schildpadmontuur die heel

groot is voor zijn dikke gezicht. Zijn dunner wordende haar is achterovergekamd. Niemand van het hotel mag hem graag. Oma zei altijd: *Het doet er niet toe wat anderen vinden, het gaat erom wat jij belangrijk vindt.* En daar ben ik het mee eens. Je moet volgens je eigen normen en waarden leven en niet als een dom schaap achter iedereen aan lopen en doen wat een ander doet.

‘Molly, ik had je niet verwacht vandaag!’ zei Mr Snow toen ik die volgende dag op het werk kwam. ‘Gecondoleerd met je verlies. Ik hoorde van Mr Preston dat je grootmoeder gisteren is overleden en ik heb al een vervangster voor jouw dienst opgeroepen. Ik rekende erop dat je vandaag vrij zou nemen.’

‘Rekenen doen we op school, Mr Snow,’ zei ik.

Mr Snow keek alsof hij een muis had doorgeslikt. ‘Maar nogmaals mijn condoleances. Weet je zeker dat je geen vrije dag wilt?’

‘Oma is dood, niet ik,’ antwoordde ik. ‘En zoals oma zou zeggen: *the show must go on.*’

Hij sperde zijn ogen open, wat misschien betekende dat hij geschokt was? Dat zal ik nooit begrijpen, waarom mensen de waarheid schokkender vinden dan leugens.

Maar hij protesteerde niet langer en zei: ‘Zoals je wilt, Molly.’

Een paar minuten later was ik, zoals elke dag, beneden in een van de personeelskleedkamers mijn uniform aan het aantrekken, net zoals ik vanmorgen heb gedaan en ik ook morgen weer zal doen, hoewel er vandaag iemand anders – niet mijn oma – is doodgegaan. En niet thuis, maar in dit hotel.

Ja, echt. Vandaag op het werk heb ik een hotelgast hartstikke dood op zijn bed aangetroffen. Mr Black. Dé Mr Black. Voor het overige was mijn dag net zoals alle andere dagen.

Is het niet gek hoe door één schokkende gebeurtenis, die je natuurlijk niet vergeet, opeens ook alle gewone, dagelijkse dingen in je herinnering blijven hangen? Gewoonlijk schuiven de werkdagen in elkaar, mengen de taken van die dag zich met die van andere dagen. De prullenbakken die ik op de vierde verdieping leeg,

versmelten met die op de derde. Ik zou zweren dat ik suite 410 aan het schoonmaken ben, de hoekkamer die uitkijkt over de westkant van de straat, terwijl ik eigenlijk aan de andere kant van het hotel ben, in kamer 430, de gespiegelde versie van suite 410. Maar dan gebeurt er iets ongewoons – zoals het vinden van een morsdode Mr Black in zijn bed – en plotseling kristalliseert de dag, plotseling wordt hij uniek in vergelijking met alle werkdagen ervoor, verandert hij in één ogenblik van gas in een vaste stof en wordt elk moment ervan in mijn geheugen opgeslagen.

Het was vandaag, rond drie uur in de middag, tegen het einde van mijn dienst, dat de aardshok plaatsvond. Ik had alle kamers die ik moest schoonmaken al klaar, inclusief de penthousesuite van de Blacks op de vierde verdieping; ik moest alleen nog terug om de badkamer te doen.

Denk nu niet dat ik slordig ben of chaotisch in mijn werk omdat ik twee keer naar de suite van de Blacks moest om er schoon te maken. Als ik een kamer doe, doe ik die helemaal, van boven tot onder. Ik laat hem onberispelijk en brandschoon achter – geen enkel oppervlak is niet afgenomen, nergens ligt nog stof of vuil. *Zuiverheid brengt je dichter bij God*, zei mijn oma altijd en ik vind dat een beter motto om naar te leven dan de meeste. Ik loop de kantjes er niet vanaf, ik poets ze juist op tot ze glimmen. Nergens een vette vinger, nergens een vuile veeg die ik heb gemist.

Dus het is niet zo dat ik uit luiheid de badkamer van de Blacks niet had schoongemaakt toen ik de rest van hun suite deed vanmorgen. *Au contraire*, een van de gasten van de suite maakte gebruik van de badkamer toen ik voor het eerst langsging om de kamer te doen. Giselle, Mr Blacks huidige echtgenote, wilde vlak nadat ik was binnengekomen nog douchen, en hoewel ze me (min of meer) permissie gaf de rest van de suite schoon te maken terwijl zij in de badkamer was, bleef ze nogal lang in de douche, zo lang dat de stoom door de kier onder de badkamerdeur de kamer in wolkte.

Mr Charles Black en zijn tweede vrouw, Giselle Black, komen al lange tijd en heel regelmatig in het Regency Grand. Iedereen van het hotel kent ze; zelfs iedereen in het land weet wie ze zijn. Mr Black logeert – of beter: logeerde – minstens één week per maand bij ons wanneer hij zijn vastgoedprojecten in de stad kwam inspecteren. Mr Black is – was – een beroemde entrepreneur, een bekende zakenman, een tycoon. Hij en Giselle worden vaak genoemd op de societypagina's van de krant. Hij wordt beschreven als een 'zilveren vos van middelbare leeftijd' hoewel hij, voor de duidelijkheid, niet van zilver is en ook niet op een vos lijkt. En Giselle wordt meestal beschreven als een 'jonge, slanke trofee-echtgenote, bekend in de uitgaanswereld van de high society'.

Ik vond dat een vleiende omschrijving van haar, maar oma was het niet met me eens. Toen ik vroeg waarom, zei ze: 'Het gaat niet om de letterlijke woorden, maar om wat er tussen de regels staat.'

Mr en Mrs Black zijn nog maar kort getrouwd, pas ongeveer twee jaar. Wij van het Regency hebben geluk dat zo'n bekend echtpaar ons hotel regelmatig vereert met een bezoek. Dat geeft ons prestige, wat weer betekent dat er meer gasten komen en dat ik werk heb.

Oma heeft me eens, bijna twee jaar geleden, aangewezen in het Financial District welke gebouwen allemaal van Mr Black waren. Ik wist niet dat hij zo ongeveer een kwart van alles daar bezit, maar dat is wel zo. Of was. Volgens mij kun je geen gebouwen meer bezitten als je een lijk bent.

'Het Regency Grand is niet van hém,' zei Mr Snow toen Mr Black nog springlevend was en die opmerking met een vreemd soort snuiven. Ik heb geen idee wat dat snuiven moest betekenen. Dat is een van de redenen waarom ik gesteld ben geraakt op Giselle, Mr Blacks tweede echtgenote; ze maakt me duidelijk wat ze bedoelt als ze iets tegen me zegt.

Vanmorgen, toen ik voor de eerste keer in de suite van de Blacks was om die schoon te maken, heb ik dat van boven tot onder ge-

daan – behalve de badkamer, omdat Giselle daar gebruik van maakte. Ze leek absoluut niet zichzelf. Toen ik binnenkwam zag ik dat ze rode, opgezette ogen had. Allergie? vroeg ik me af. Of was ze misschien verdrietig? Giselle treuzelde niet, maar rende meteen na mijn komst naar de badkamer en smeed de deur achter zich dicht.

Maar ik heb me door haar gedrag niet laten afleiden van mijn taken. In tegendeel, ik ging meteen aan het werk en heb grondig schoongemaakt. Toen alles helemaal brandschoon was, ben ik met een doos tissues in mijn hand voor de dichte badkamerdeur gaan staan en heb ik naar Giselle geroepen: ‘De suite is weer onberispelijk in orde. Ik kom later terug om de badkamer te doen!’

‘Oké,’ antwoordde Giselle. ‘Je hoeft niet zo te schreeuwen! Jezus!’ Toen ze dan eindelijk de badkamer uit kwam, gaf ik haar een tissue aan voor het geval ze allergisch of van streek was. Ik verwachtte een klein praatje omdat ze vaak even kletst, maar ze verdween haastig de slaapkamer in om zich aan te kleden.

Toen ben ik weggegaan en heb ik de vierde verdieping kamer voor kamer afgewerkt. Ik schudde de kussens op en wreef de vergulde spiegels tot ze blonken. Ik sprietste vegen en vlekken van de wanden en het behang. Ik bundelde de vuile lakens en natte handdoeken bij elkaar. Ik desinfecteerde de porseleinen toiletputten en wasbakken.

Halverwege de etage nam ik even pauze om met mijn karretje naar de kelder te gaan en daar twee grote, zware zakken met vuile lakens en handdoeken af te leveren bij de wasruimte. Ondanks de benauwde lucht daar, die nog wordt verergerd door de lage plafonds en felle tl-lichten, was het een opluchting om die zakken daar achter te laten. Toen ik terug naar de gang liep, voelde ik me een heel stuk lichter, al was ik een tikkeltje klam.

Ik besloot even langs Juan Manuel te gaan, een van de afwassers in de keuken. Ik snelde door het labyrint van gangen en sloeg automatisch de hoek om, links, rechts, links, links, rechts, zo ongeveer als een getrainde muis in een doolhof. Toen ik bij de keuken

kwam, duwde ik mijn karretje door de klapdeuren en liet Juan Manuel meteen alles uit zijn handen vallen om een groot glas water met ijsblokjes voor me in te schenken, wat ik enorm waardeerde.

Na een kort en gezellig praatje vertrok ik weer. Ik vulde de schoone lakens en handdoeken aan op de huishoudelijke afdeling en nam de lift naar boven, naar de frissere lucht van de tweede etage, om een nieuwe reeks kamers te gaan schoonmaken – die verdacht weinig foaien oprachten, maar daar vertel ik straks over.

Toen ik op mijn horloge keek, was het tegen drieën. Tijd om terug te gaan naar de vierde verdieping om Mr en Mrs Blacks badkamer schoon te maken. Ik stond stil voor hun deur om te horen of ze binnen waren. Ik klopte aan en riep, volgens de regels: 'Schoonmaak!' Ik riep het luid maar beleefd en gedecideerd. Er kwam geen reactie. Dus stak ik mijn mastersleutelkaart in het elektronische slot en duwde mijn karretje naar binnen.

'Mr en Mrs Black, mag ik uw kamer verder schoonmaken? Ik wil alles graag onberispelijk in orde maken!'

Niets. Ze waren dus allebei weg, dacht ik. Des te beter. Dan kon ik mijn werk grondig en zonder verstoringen doen. Ik liet de zware deur achter me dichtvallen en overzag de zitkamer. Die was absoluut niet zo schoon en opgeruimd als ik hem een paar uur eerder had achtergelaten. De gordijnen waren gesloten, zodat de straat beneden niet te zien was door de enorme ramen die van de vloer tot het plafond liepen, er lagen verschillende lege whiskyflesjes uit de minibar op de glazen tafel, met ernaast een half leeggedronken whiskyglas en een niet-opgerookte sigaar. Een verfrommeld servetje lag op de vloer en er was een kuil in de bank, waar iemand – waarschijnlijk degene die dit had gedronken – had gezeten. Gisselles gele tasje lag niet meer waar ik het die ochtend had gezien, op het bureau bij de entree, wat betekende dat ze de stad in was.

Het werk van een kamermeisje is ook nooit klaar, dacht ik bij mezelf, terwijl ik het kussen van de bank af pakte, het opschudde en weer teruglegde en alle imperfecties van de bank gladstreek.